

чуе само въ затынени ти краишта на Азия! . . . Не искать да ни оставятъ нито мѣсто дѣто да почивать на мира костити ни. Но нѣ! Огъньтъ е заритъ, но огаътъ не е угасналъ. Той е. Само трѣбова да се раздуха. Минала ли е въ гробовете тая доблестъ, която обѣштаваше Вѣна за съпруга на Стамбулъ? Кипи, о Българо. Тоя кипежъ е спасителенъ знакъ. Вулканътъ се вълнува. Добрѣ. Заштото е врѣме да се рѣши тоя въпросъ на животъ или на смъртъ, заштото утрѣште бѣде може-би късно. Единъ замахъ ште истрѣби послѣднитѣ жизнени сили, които се движѣтъ подъ твоитѣ пепелишта! Една гибелна рѣка натика ножътъ въ ножницата и на наши ти охоти отговаря: нѣ. Наши ти дѣди можеха да направятъ това. Тии можеха да не оставятъ ни дѣриа отъ невѣрникъ. Зашто неможе да се започене изново? Нравствена та смъртъ ште направи да поблѣднѣе истребление то. Самоубийци и саморазрушители! Една мъртва зганъ отъ пълзяшти съшщества, единъ трупъ, който ште гние отъ развратъ, развратъ въ умътъ, развратъ въ кокалитѣ, развратъ въ душата, Ни единъ мозъкъ, който да може да помѣсти една мисль. Ни едни очи, въ които да свѣти животъ. Ште видимъ, Българо, ште бѣдемъ ли тогава повече за страхъ отколкото ако да не бѣше съшществувала! Турция е полумъртавъ трупъ — увисналъ надъ Балкана: краката му са въ Цариградъ, главата му въ България. Единъ трусъ и конецъ. Почакайте малко, о прокобители. Трусътъ ште дойде за да исправи полумъртвий трупъ. И тогава! Ахъ, ште видимъ стомахи ти способни ли са били да смелятъ локмитѣ, които единъ хубавъ сънь имъ е обѣштавалъ. Петъ вѣка и единъ день всичко ште се строполи и ште изчезне като че не е било! . . . Прѣдавайте се на клетитѣ си, врагове. Скоро ште видите да блѣсне всредъ съништа та ви ножътъ на турчина . . . И тогава горко вамъ!

(Излиза).

Келията на отца Софрония всредъ дворѣтъ на една църква. Отъ дѣсна страна се виждатъ гробишта та и на дѣното долната часть на камбанарията.